

Et *andet Mindretal* (Samuelsen og Svend Nielsen) kan ikke være enigt med Flertallet i den Betragtning, der ligger til Grund for Ændringsforslag Nr. 77, hvis Vedtagelse vil medføre, at det *kan* betragtes som en formildende og derfor straffnedsættende Omstændighed, at en strafbar Handling er foretaget i en Tilstand af selvforskyldt Beruselse.

Mindretallet maa hævde, at enhver Beruselse som Regel indeholder et Færemoment baade for vedkommende selv og for Omgivelserne — hvad der ogsaa er taget Hensyn til i Automobilloven — og et Færemoment, som er saa almen kendt, at det i Straffeloven vil være fuldt ud forsvareligt og rigtigt at tage dette Forhold i Betragtning som en skærpene Omstændighed ved Strafudmaalingen. Mindretallet stiller derfor Ændringsforslag Nr. 74, hvis Vedtagelse vil medføre, at det som Regel skal betragtes som en skærpene Omstændighed, at den strafbare Handling er foretaget i selvforskyldt Beruselse.

Et *tredie Mindretal* (Elmquist)* har ikke kunnet tiltræde Forslaget om Dødsstraffens Afskaffelse. Mindretallet mener, at Adgangen til at anvende Dødsstraf bør holdes aaben for saadanne Tilfælde, hvor der foreligger særlig oprørende, overlagte Drab, idet det virker krænkende for den almindelige Retsbevisthed, at Samfundet skal finde sig i nok saa bestialske Handlinger fra enkelte Individets Side, uden at disse skal have Risikoen for selv at kunne miste Livet. — Det er derhos Mindretallets Overbevisning, at Dødsstraffens Tilstedeværelse i Straffeloven i visse Tilfælde har Mulighed for at kunne virke afskrækkende. Det modsatte kan i hvert Fald ikke bevises. Dertil kommer, at Samfundet ved Dødsstraffens Udslættelse i Straffeloven afskærer sig fra at kunne bringe saadan Straf i Anvendelse i Tilfælde af Mordepi-

demier, Massemord eller lignende Tilfælde, hvor Anvendelsen af denne Straf maaske endogsaa af dem, der ellers er Modstandere af Dødsstraffen, vilde blive betragtet som nødvendig. At henvise til, at Dødsstraffen, hvis saadanne Tilfælde skulde komme til at foreligge, da hurtigt vil kunne indføres paa ny ved en særlig Lov, er ikke af megen Værdi, thi een Gang afskaffet vil Dødsstraffen overhovedet kun vanskeligt kunne legaliseres paa ny, og ganske særligt i hvert Fald ikke i Løbet af kort Tid.

At den Mordstatistik, som forefindes fra Lande, hvor Dødsstraffen er afskaffet, skulde kunne bevise, at Dødsstraffens Afskaffelse ikke har forøget Mordkriminaliteten i disse Lande, maa Mindretallet bestride. Dette fremgaar bedst deraf, at den foreliggende Statistik for nogle Landes Vedkommende bruges af Tilhængerne af Dødsstraf som Bevis for, at det har været forkert at afskaffe den, af Modstandere som Bevis for, at det har været rigtigt. Dette viser, at det er uhyre vanskeligt at bygge paa Statistik i dette Forhold. Kriminalstatistikens Tal viser nemlig, saaledes som den tyske retslærde Professor Exner har udtalt det, Kriminaliteten som den er, men viser ingenlunde, hvorledes den vilde have været, hvis Staten havde ført en anden Straffepolitik. Det er derfor faktisk umuligt at afgøre, om Mordkriminaliteten i et Land vilde have været mindre, hvis Dødsstraffen ikke var afskaffet i dette Land.

Afgørelsen af Spørgsmaalet om Dødsstraffens Afskaffelse eller Bevaring kan derfor ikke træffes ud fra Erfaringer indhentede fra det ene eller det andet Land. Afgørelsen maa derimod træffes dels paa Grundlag af, om man tror eller ikke tror paa dens generalpræventive Virkning, dels ud fra Følelsen af, om det er rigtigt, at Samfundet frasiger sig dette Straffemiddel og afskærer sig fra i visse alvorlige Tilfælde at kunne værge Samfundets Borgere ved Anvendelsen af denne Straf, dels ud fra den Betragtning, om det ikke er naturligt, at Straffeloven indeholder som den store Advarsel dette Bud, at den, der tager andres Liv, maa regne med Risikoen for

*) Medforslagsstilleren til det paagældende Ændringsforslag, Fru Hauschultz, er formentlig enig i nedenstaaende Betragtninger, men grundet paa Fru Hauschultz' Sygdom har hendes Tiltrædelse ikke kunnet indhentes.